

A ház előtt és mögött

(Ispred i iza kuće)

A ház előtt két asztal, körülöttük fák ezrei.
Vagy ez a ház mögött van? A másik oldalon pedig ajtó,
És persze ezen az oldalon is van egy. Erről van a veranda felőli bejárat.
Az asztalok körül padok, hajszálpontosan kifaragva,
Festetlenek, de szürkék. De vajon mitől lettek ilyenek?
A fa nem így néz ki, legalábbis amíg közelebről meg nem figyeljük.
Ez a festés nélküli szín engem egy kőre emlékeztet,
Azzal, hogy itt hiányzik a súly. A súly eltűnt valahová
A szélért cserében.

Azt mondják, valami véget ért.
Vagy Frank faggatja Adriánát utazás előtt.
Lehet, hogy valóban érdekli, hogy összecsomagolt-e,
Hogy jól kipihente-e magát az út előtt,
Miközben a kukoricapelyhet leöntik tejjel.
A hóig vezető utat jelenti mindez, a hideg életig,
Ami a másik viselt dolgaiból szital.
Csak átjáróban vagyunk itt, mégpedig annak javára,
Amit emberi közlekedésként nevezhetnénk meg.

Ismét felhők szállnak át a fejem felett, és újra kivillannak a hegyek.
Nézem őket, még mindig egyedül. Olyan oroszoknak látom a világot,
Mintha a lelkeimmel figyelném. Úgy látszik, létezem.
Semmi sem hiányzik, mert valójában nincs is semmi,
Vagy minden, ami van is, teljesen lényegtelen irányban halad.
Nem tudom még felismerni ezt az irányt, az irányok némaságát,
Amelyek köré tömörül minden vibráló emberi cselekvés.
Csendesek és átlátszók vagyunk itt, az átláthatóság övezetében,
Ahol szürkévé lesz a fa, ahogy közelebb lépünk hozzá.

A gyerekek

(Dete)

A gyerek a szobában alszik, nem tud erről a századról. Mégis,
amikor felébred, kiissza a citromot és a vizet.

A citromszelet élettelen bolygóként úszik a víz felszínén:
holt, szeletelt, kifacsart, közben úgy felfrissíti a gyereket,
mint egy lehetséges apákról szóló jegyzék. Ezt senki sem látja,
senki sem olvassa, sem a könyvből, sem a szájról, mert a citrom
összerántja a száját, a könyv pedig lezár egy évszázadot.

És miközben a víz folyik, a gyerek egyre nő.
Lépked és olvas, majd teljesen elhagyja a szobát,
miként a könyv tartalma, elolvasva,
örökre világgá illan. Mindemellett
az évszázadot is kifacsarták, kiszáradt, mint a bolygó,
közben valami friss sejlik fel, ahogy úszik a tudat szintjén.

Jelen van és majdnem világos, mint a visszatükröződés,
de valóság alap nélkül: a valóság bent alszik a szobában.

Cold turkey

Reggel láttam egy pulykát, egy vadat, hogy megy valamerre.
Egyáltalán ment-e? Lehet, hogy jött,
csak nem felém. Az erdő irányában sétált,
az ösvényen, előkelően, kimérten. Anélkül, hogy letért volna az útról.
Ez vajon jelent-e valamit, ha egy vadállat sétál az ösvényen,
és az emberi kéz által létrehozott kanyarokat követi?
Vagy pontosabban, az emberi láb által, ami ugyan a pulykának nem jelent
semmit.

Reginát nem érdekli a pulyka, neki egyszerűen unalmas,
és úgy látom, hogy fázik is. Mindenki Chathambe szeretne menni,
meleg ruhát vásárolni, mert szétfagytunk a tornádó miatt.

42 Tél a nyárban, iszonyatos, lehet edződni.

Reggeli zuhanyozás közben beszáll az ablakon a világ,
és a mellemre telepszik fagyos lehelet formájában.
Már harmadik napja, hogy tiszteletét teszi
nálam valami, amiről nagyon sokáig egyáltalán nem gondolkodtam.
Éppen ezért nem is tudom, hogy mi ez, csak körülírhatom,
még akkor is, ha az nem számít költészetnek.

Tíz év után Kira már el is felejtett oroszul,
akkor már Németországban élt. De ez jó eredmény,
nekem kevesebb kellett hozzá. És mégis mindenfélét megjegyzek,
olyan vagyok számukra, mint Turgenyev. Hagyjam meg a szakállam is
talán?

Lehet, hogy veszélyes lenne egy ilyen környezetben,
hideg szelek és nők társaságában, ahol egyáltalán nem történik semmi.

Adriána, a sok pezsgő után, elutazott.
Nem búcsúztam el tőle, az órám a bűnös, a karórám,
mert mindenféle előzmény nélkül megállt. Majd később újra elindult,
három teljes órát késve ahhoz az időhöz mérten, amit itt pontosan
megszabtak
nekünk, amíg itt vagyunk.

Öt nap után máris veterán vagyok.
De hogy mi minden fog még történni a végéig, azt lehet, hogy csak
Elaine tudja.

Délután teszek egy sétát, azon az ösvényen, a pulyka nyomában.

